

בעז נוי | שומר הגן אוצר: אבי לובין

הציור של בעז נוי מתחיל בחוויה פרטית, רגע של מפגש אקראי ולא מתוכנן שמתרחש תוך כדי שוטטות בעיר. זהו שיטוט במקומות שמוכרים לו, ובכל זאת הוא מזמן הפתעות. נוי מאפשר לעצמו לגלות את העיר שוב ושוב ולפגוש אותה כל פעם מחדש. כמו אצל דמותו של המשוטט נוסח בודלר או בנימין, לשוטטות הזו אולי אין תכלית במובן הצר של המילה, אבל היא מאפשרת נקודת מבט חדשה על המרחב המוכר, קשב לחיים העירוניים וחיפוש אחר השראה ופלא ביומיום.

אחרי השוטטות בעיר, מגיעים המיפוי והציור. בדרך כלל, נוי מכין רישומי הכנה ברחוב ובסטודיו לפני שהוא ניגש לציור עצמו. זה השלב שבו הוא מחליט מה לנפות ולהדיר, מבחין בין עיקר לטפל ומדגיש את מה שחשוב לו, מבחינת התוכן או הקומפוזיציה, ובאופן זה מזקק את רשמיו מהשיטוט. פעם הוא בוחר להבליט מרחבים של אור וצל, פעם להדגיש את הצמחייה (פיקוס, הרדוף או זית), פעם הוא מסמן צבע מסוים שקלט ופעם אלמנט בסביבה העירונית, כמו פיגומי בניין, קבוצת נערים או בית קפה. במעבר אל הבד, בניינים הופכים לכתמי צבע והמרחב העירוני לקומפוזיציות של נוף. העקרון שמנחה אותו בתהליך אינו מחויבות לדימוי הרחוב, אלא דווקא פירוקו, בירור רכיביו הבסיסיים והרכבתם מחדש, בהתאם לחוויה פרטית ורגשית.

נוי מצייר את נופי חיפה, עיר מגוריו, ירושלים ותל אביב. כל אחת מן הערים מטעינה את הציור בחוויה אחרת – ציורית, צבעונית, רגשית, חומרית, אנושית. בציורים מופיעים גנים, סמטאות, רחובות ובניינים, רובם שוממים מאדם ובכל זאת הנוכחות האנושית מאוד מורגשת בהם. הנופים העירוניים של נוי נמצאים במרחב הציורי שבין הפיגורטיבי למופשט ובין ריאליזם לאקספרסיוניזם. סימני היכר של אורבניות מקומית מודגשים בציור והופכים למחוות של צבע – מרפסות, סוככים, רמזורים, מזרקות, עמודים, כבלי חשמל, דודי שמש, עצים, אבני שפה ותמרורים.

התערוכה שומר הגן התגבשה לאורך השנה האחרונה, וביתר שאת בחודשים האחרונים. נוי צייר באינטנסיביות רבה ציורים שבהם נטענו השקט וההמתנה בחרדה, סמטאות ריקות הפכו לאתרים פוטנציאליים לאסון וגנים ליליים לאזורים של אי-שקט. בתערוכה, שתוכננה לציר העמודים במשכן, נוי מגיב לחלל שדומה במידה מסוימת למרחבי העיר המופיעים בציורים.